

являвани то на Авари те, при Понта и на-
поконъ въ Паннонска та страна покрай Ду-
нава (559), ако прочее и послѣ това Сла-
вяни те продължавали свои те спусканія.
Така въ (559) Анты те и Гунны те (Бъл-
гары) влезли са въ Оракія, и като преми-
нали за полвина развалена та стѣна Ана-
стасіева въ окрестности те на самыятъ Цари-
градъ грабили малки те паланки (Nymphae,
Dyuria, и Ch. os. до тогава, дордеса небо-
яли, защо Императора можи да имъ помѣ-
шае сасъ своятъ флотъ обратно то преми-
нувани задъ Дунава. Византійцы те понеже
не бяха къдъръ сами да вардятъ свои те
земли, рано или поздно должны быле да
прибѣгнатъ за чужда помощъ—и са воспол-
зували съ вражда та на Славяни те сасъ
Авари те (565—578). Аварскія ханъ Бо-
лянъ, кои то владѣеше въ Паннонія, искалъ
отъ Славяни те вергія и подданство (рая-
лжкъ), обаче воевода та Славянски *Лавретъ*
отхварлялъ искани то му и Аварски те по-
слы (илчіи) быле убити, а между това
100,000 хиляды Славяне (581) влезли въ
Оракія, и достигнали до Элада. Тогава то
Императоръ *Тиверія Константинъ* попро-
сялъ помощъ отъ *Бояна*. Като заминалъ
презъ Сава въ Илирикъ, боянъ утишелъ